

EL REQUISIT LINGÜÍSTIC, UNA NOVA OPORTUNITAT PERDUDA

El dilluns passat, les conselleres d'Educació i d'Administració Pública de la Generalitat Valenciana, Raquel Tamarit i Gabriela Bravo, van anunciar l'acord per aprovar el requisit lingüístic que s'aplicarà als qui vulguin accedir a la funció pública valenciana. És la primera vegada, després de quaranta anys d'estatut, que el coneixement acreditat del català és una condició indispensable per a accedir a aquest sector. Una exigència fonamental per a garantir els drets lingüístics dels valencians i les valencianes, sobretot dels catalanoparlants, històricament discriminats en la seua pròpia terra. I, desgraciadament, en canvi, el requisit aprovat queda molt lluny de representar allò que es pot esperar d'un govern progressista, autodenominat valencianista i pretesament defensor de la llengua dels valencians.

És ben cridaner, en primer lloc, que l'àmbit de la sanitat en quede exclòs. Cridaner perquè la sanitat, amb l'educació, és l'àmbit que més funcionaris concentra i és, alhora, l'àmbit en què han transcendit més discriminacions contra els catalanoparlants per part de professionals que han arribat a expulsar pacients pel simple fet que s'expressaren en la seua llengua. Un dels molts exemples és el que va ocórrer fa uns mesos a Alfafar, on un pacient va ser expulsat per un metge i va ser sancionat amb 601 euros després de la denúncia del sanitari, que el va acusar d'"entorpir el funcionament de l'hospital" per parlar en català. L'exclusió de la sanitat també és simptomàtica, perquè es fa difícil pensar que aquesta decisió no està relacionada amb la por davant la campanya hostil i grollera que ha fet la dreta i la ultradreta espanyoles contra l'exigència que els sanitaris hagen d'acreditar el coneixement de català per accedir a la funció pública. A les Illes Balears no van cedir a aquest xantatge.

No és, en canvi, l'única limitació. El requisit atorgarà un nivell C1 als alumnes de batxillerat que obtinguen un 7 en l'assignatura de valencià. El nivell C1 permet accedir als grups funcionaris més elevats, i és més

que evident que al País Valencià, una bona avaluació en batxillerat no garanteix, ni de bon tros, el domini correcte del català per a treballar en l'Administració. A Catalunya, la finalització del batxillerat també és paral·lela a l'obtenció d'un C1, però no oblidem que el sistema d'immersió ha garantit el domini de la llengua de manera generalitzada entre la població, mentre que al País Valencià el sistema educatiu, actualment sota el plurilingüisme, no és en cap cas similar. Menys encara amb la desaparició de les línies en l'actual model educatiu, que ja no garanteix que molts alumnes siguen educats íntegrament en valencià. En aquest context, cal recordar també que els qui superen l'ESO comptaran automàticament amb un B1 i els qui tinguen el batxillerat tindran un B2, que els permetrà accedir al funcionariat de nivell C2 i C1 respectivament sense que els seus coneixements de català, per tant, estiguen el més mínimament contrastats per la junta qualificadora corresponent, que es veu clarament menyspreada amb el decret.

Si el que el Govern valencià volia era evitar les crítiques de la dreta amb aquest requisit tan limitat, és evident que tampoc ho ha aconseguit. El requisit, pràcticament calcat al que hi ha vigent a Galícia, implantat per Manuel Fraga i mantingut per Alberto Núñez Feijóo, actual líder del PP a escala estatal, serà derogat immediatament per aquest partit si governa després de les eleccions de l'any que ve. Així ho ha anunciat, amb retòrica apocalíptica, el dirigent del PP valencià, Carlos Mazón. A més, el requisit no es començarà a aplicar fins al 2025.

De què serveix, per tant, aprovar un requisit que no garantirà els drets dels catalanoparlants? Per què se celebra aquesta mesura si la llengua dels valencians continuarà arraconada en l'Administració pública gràcies a la manca d'ambició dels seus governants? Plataforma per la Llengua, Escola Valenciana, Decidim, Intersindical o El Temps d'Eix s'han mostrat crítics o molt crítics amb aquest requisit. És evident que estem davant una nova oportunitat perduda.

El Temps

NÚMERO 2.008
EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, SA

EDITOR
ELISEU CLIMENT

ASSESSOR EDITORIAL
MANUEL LILLO I USECHI

DIRECTOR DE CONTINGUTS
ÀLEX MILIAN

CAP DE REDACCIÓ
VÍCTOR MACEDA

COORDINADORA
ASSUMPCIÓ PALAU
REDACCIÓ DE BARCELONA
XAVIER PUIG I LAURA TAPIOLAS

REDACCIÓ DE VALÈNCIA
MOISÉS PÉREZ I VIOLETA TENA

REDACCIÓ DE PALMA
MIQUEL PAYERAS

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
FERRAN BALLESTER

TRADUCTORA
LAURA OBRADORS

COL-LABORADORS GRÀFICS
JORDI BORRÀS, ISAAC BUJ,
MIGUEL LORENZO, SALVADOR LLOSA
I JORDI PLAY

DISSENY, MAQUETACIÓ I GRÀFICS
ANA VANESA PRIETO

DISSENY DE LA PORTADA
TONI PAYÀ

FOTO PORTADA
GARAY GREEN

GERENT
PILAR MARTÍ

PUBLICITAT I PROMOCIÓ
SALVA MARTÍNEZ

ADMINISTRACIÓ
GEMMA GARRIDO

SUBSCRIPCIONS
MÀRIA JOSEP CÁNOVAS
963 535 100, extensió 6230
L'atenció serà de 9:00 a 14:00 hores
subscripcions@eltemps.cat

REDACCIÓ DE VALÈNCIA
OCTUBRE CENTRE DE CULTURA
CONTEMPORÀNIA
Carrer de Sant Ferran, 12
46001 València
963 535 100

REDACCIÓ DE BARCELONA
Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esq. 08008 Barcelona
932 384 262

REDACCIÓ DE PALMA
Carrer de l'Almudaina,
8 entresòl-dreta. 07001 Palma
971 720 763

WEB
www.eltemps.cat
CORREU ELECTRÒNIC
eltemps@eltemps.cat

FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ
ROTIMPRES. AIGUAVIVA (GIRONÈS)

DIPÒSIT LEGAL
V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.